

mazy, o něž jde, nezávisí výlučně na vůli stěžovatelky, nýbrž na vůli věřitele, kromě toho záleží i na zaplacení dluhu, jež jest pro ni při jejích hospodářských poměrech naprosto nemožné. Stížnost jest odůvodněna. Stačí poukázat na důvody rozhodnutí nejvyššího soudu číslo 2020 a 6896 sb. n. s. a na vývody komentáře Neumannova k exekučnímu řádu, že, jde-li o výmaz práv váznoucích na prodané nemovitosti, jest vésti exekuci podle § 353 ex. ř., nikoliv podle § 354 ex. ř. Tvrzení napadeného usnesení, že prý literatura a judikatura jsou také souhlasně toho názoru, že exekuce podle § 354 ex. ř. jest přípustná, by byly vymazány závady zajištěné na nemovitosti vymáhajícího věřitele, neodpovídá skutečnosti, aspoň potud, že to není zajisté obecný názor, aniž, že rozhodnutí nejvyššího soudu vídeňského ze dne 22. září 1904 Gl. U. čís. 2782 bylo téhož názoru, ježto z tohoto usnesení vyplývá právě opak toho. Podle toho a zvláště, ana povinná strana tvrdila, že není hospodářsky s to, by váznoucí dluh třetímu věřiteli zaplatila, musel býti návrh zamítnut, pokud nebyl dokázán opak tohoto tvrzení povinné strany.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené rozhodnutí jest správné, jsouc v souladu i s rozhodováním nejvyššího soudu podle rozhodnutí, k nimž v důvodech poukazuje. Tam jest již vyvrácen i právní názor dovolací stížnosti, že vymození činu, o jehož druh jde, jest závislé jen na vůli povinné strany. Mylnost názoru dovolací stížnosti plyne ostatně z vlastního jejího přednesu, že povinná strana vyjednávala o dohodu se státní finanční správou, vyjednávání to však prý dosud není skončeno. Názor dovolací stížnosti, že tu jde o plnění peněžní a že proto nemůže býti použito § 353 ex. ř., netřeba podrobněji vyvracet, ana předmětem plnění není určitá peněžitá částka, nýbrž knihovní výmaz za účelem odbřemenění nemovitosti. Uspokojení nároku na toto plnění bude snad, jak dovolací stížnost zdůrazňuje, vyžadovati peněžitého nákladu. Avšak tím se nárok sám nestává ještě nárokem peněžitým. Zda bude lze exekuci způsobem v zákoně pro vymáhání sporného nároku předepsaným skutečně provést pro nemajetnost povinné strany, jest pro otázku, jakým způsobem bude exekuci vésti, právě tak bez významu jako v jiných případech, na příklad při povolení exekuce zabavením movitých věcí, ve kterých povolení exekuce zůstává pro nemajetnost dlužníkovu bez výsledku.

Čís. 10596.

Vyživovací povinnost nemanželského otce konkuruje s jeho vyživovací povinností k manželským dětem, k manželce a k výdělku neschopné matce.

(Rozh. ze dne 5. března 1931, Rv II 131/30).

Nemanželský otec domáhal se žalobou proti dítěti snížení výživného na 20 Kč měsíčně, jež mu bylo původně pravoplatně uloženo ve výši 60 Kč měsíčně. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud vyhověl odvolání žalovaného dítěte potud, že snížil výživné jen na 40 Kč měsíčně.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolání žalovaného.

D ů v o d y:

Po právní stránce (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) nepochybil odvolací soud, uznáv, že povinnost žalovaného poskytovat výživu nemanželskému dítěti konkuruje s jeho vyživovací povinností proti jeho čtyřem manželským dětem, k manželce a k výdělku neschopné matce, neboť zákon neposkytuje nikde vyživovacímu nároku nemanželského dítěte přednost. Uváží-li se, že žalovaný v době, kdy byl rozsudkem pro zmeškání uznán nemanželským otcem a uznán povinným platit dítěti výživné 60 Kč měsíčně, byl svobodný a neměl nikoho na starosti, kdežto nyní musí vyživovati šestičlennou rodinu a nemanželské dítě, jest uznati, že se, i kdyby se nepřihlíželo ke zmenšeným výdělkovým poměrům žalovaného, změnily hmotné poměry jeho v jeho neprospěch podstatně a že jest tudíž snížení výživného ze 60 Kč na 40 Kč měsíčně plně odůvodněno.

Čís. 10597.

Ručení veřejných společníků za závazky veřejné obchodní společnosti není podpůrné, nýbrž primerní, takže věřitel společnosti není povinen žalovati neb i jen upomínati dříve společnost jako takovou, nýbrž může přímo žalovati veřejného společníka. Závazek veřejného společníka za dluh společnosti nepřestává tím býti závazkem akcesorním, závislým na jsoucnosti dluhu společnosti jen potud, pokud dluh společnosti nebyl vyrovnán.

K tomu, by na nabyvatele směnky přešla také práva z právního jednání mimosměnečného, jest třeba zvláštního nabývacího důvodu.

(Rozh. ze dne 5. března 1931, Rv II 200/30).

Žalující banka domáhala se na žalovaném K-ovi zaplacení zažalované pohledávky jednak jako na bývalém veřejném společníku firmy M. a K., jednak z důvodu postupu této pohledávky na žalobkyni Františkem M-em. Procesní soud první stolice žalobu zamítl a uvedl o postupu pohledávky v d ů v o d e c h : Postup zažalované pohledávky nebyl prokázán. Strana žalující ovšem, jak se zdá, nechce ani sama tvrditi, že šlo o postup výslovně prohlášený, nýbrž má patrně za to, že se stal postup mlčky souhlasnou vůlí Františka M-a a žalující banky. Tomuto názoru lze přisvědčiti potud, že podle úmyslu Františka M-a a také asi podle úmyslu žalobkyně měla pohledávka z financování časopisu S. býti považována za pohledávku žalující banky, takže by firma